

Arrest

nr. 60 656 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN WEYENBERGE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnen kwam op 17 maart 2010, verklaarde er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 28 januari 2011, verstuurd op dezelfde dag bij aangetekende brief.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hindoe van origine te zijn. U bent 46 jaar geleden geboren in het dorp Qalai Hinduwa in het district Matun van de provincie Khost. Op jonge leeftijd verliet u met uw familie Khost en vestigde u zich in de wijk Karte Parwan van de hoofdstad Kabul. U werkte in Kabul uw middelbare school af en volgde vervolgens een lerarenopleiding om daarna drie jaar als lerares aan de slag te gaan. In 1370 (ca 1991) trouwde u met Primlal Chopra,

waarna u stopte met lesgeven. U werd moeder van drie kinderen. Op 22 hoet 1388 (Afghaanse kalender, 13 maart 2010) verliet u met uw schoonmoeder en kinderen Afghanistan omwille van de algemene levensomstandigheden van uw gemeenschap in Afghanistan en omdat uw man twee maanden eerder was verdwenen. U kwam in België aan op 17 maart 2010 en verklaarde u er dezelfde dag vluchteling. Uw schoonmoeder Bai Bhagat (O.V. 6.597.672) is ondertussen overleden. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskaras en een overlijdensakte neer.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- de kennis van verzoekster van de Hindoe- en Sikhgemeenschap te Kabul bleek uitermate beperkt
- de informatie die verzoekster aanbracht over Afghanistan of Kabul weegt niet op tegen de vastgestelde lacunes.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat zij nooit beweerd heeft dat er geen vorm van onderwijs voor Hindoes en Sikhs werd georganiseerd, dat zij meermaals herhaald heeft dat ze haar kinderen niet naar school liet gaan omdat dit te bedreigend was. Betreffende haar gebrekkige kennis van de crematieproblemen voor Hindoes en Sikhs, werpt verzoekster op dat ze als vrouw niet kon aanwezig zijn bij de crematies en dus niet elk detail kon weergeven. Als reden voor haar gebrekkige kennis aangaande het verblijf van Indiërs in de dharamsal vlakbij haar woning voert verzoekster aan dat ze niet veel buiten kwam en zich enkel op het huishouden toespitste. Betreffende de gebrekkige kennis van voorgelegde foto's, werpt verzoekster op dat ze niet zomaar de vrijheid had om overal naartoe te gaan en daarom niet altijd in staat was om correct te antwoorden. Tot slot voert verzoekster nog aan dat ze wel kon antwoorden op vragen rond parlementsvoorzitters, vice-presidenten en de woordvoerder van Karzai.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

Verzoekster onderwerpt echter de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekster haar asielrelaas en recente herkomst uit Kabul niet aannemelijk maakt. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij enige kennis heeft van de situatie van het land of streek van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). De informatie die verzoekster verstrekke over de stad Kabul in het algemeen en de Hindoe- en Sikhgemeenschap in het bijzonder is onvoldoende om te kunnen besluiten dat zij daar de laatste jaren nog verbleven heeft zoals zij beweert.

Hoewel verzoekster nu in het verzoekschrift stelt dat ze nooit beweerd heeft dat er geen vorm van onderwijs voor de kinderen van Hindoes en Sikhs georganiseerd werd blijkt uit het gehoorverslag duidelijk dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat haar gemeenschap geen scholen heeft en haar kinderen niet naar een andere school konden omdat ze gepest werden omwille van hun geloof(gehoorverslag, 4 en 9). Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de realiteit zoals blijkt uit de informatie van het dossier. Er werd immers al een aantal jaren een specifieke school opgericht bij de dharamsal vlakbij verzoeksters huis. Het gegeven dat verzoekster als gewezen lerares voor wie onder meer het gebrek aan onderwijs voor haar kinderen één van de vluchtmotieven was (gehoorverslag, 9) hiervan niet op de hoogte was, doet ernstige vragen rijzen over haar beweerde verblijf in Kabul.

Het argument dat verzoekster als vrouw niet aanwezig kon zijn bij de crematies om zo haar gebrekkige kennis over de crematieproblemen te kunnen verklaren, mag niet verhinderen dat zij, gezien het grote belang ervan binnen haar gemeenschap, hiervan op de hoogte mag zijn indien ze werkelijk deel uitmaakte van deze gemeenschap.

Ook wat de opvang van een tweehonderdtal Indiërs begin 2010 in de nabijgelegen dharamsal betreft, kan verwacht worden dat verzoekster een minimale toelichting kan geven indien ze daadwerkelijk tot haar vertrek heeft verbleven in de wijk Karte Parwan in de stad Kabul. De ingeroepen verschoningsgrond dat ze niet veel buiten kwam, staat haaks op haar eerdere verklaringen. Verzoekster verklaarde immers het huis te verlaten om naar de dharamsal te gaan, de winkel van haar man te bezoeken en om met vriendinnen te praten aan bijvoorbeeld de plaatselijke waterbeek (CGVS pp. 4 en 8). Hetzelfde niet overtuigende argument van isolatie wordt overigens ook aangevoerd door verzoekster aangaande het niet herkennen van een aantal prominente figuren en tempels op foto. Verzoekster is er blijkbaar evenmin van op de hoogte dat er na protest werd afgezien van de effectieve uitvoering in de hoofdstad van het decreet van de Taliban waarbij de Hindoes en Sikhs verplicht waren zichzelf en hun huizen met de gele kleur te onderscheiden.

De informatie die verzoekster wel weet aan te brengen over Afghanistan en Kabul weegt niet op tegen de vele vastgestelde onwetendheden. Het is treffend dat de kennis van verzoekster het juist laat afweten op die onderwerpen die het dichtst aansluiten bij haar persoonlijke leefwereld waardoor het vermoeden ontstaat dat de kennis waarvan zij dan weer wel blijkt geeft buiten Afghanistan is opgedaan.

Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt de laatste jaren in Kabul te hebben gewoond kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas, meer bepaald met de verdwijning van haar man aangezien haar relaas onlosmakelijk verbonden is met haar verblijf.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).

Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Kabul zodat er evenmin duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst en/of haar staatsburgerschap. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER